

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α - ΑΡΙΘΜΟΣ 9

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. - 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

© ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΕΝΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ ΤΗΣ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

(Σχεδιασμα κ. Α. Βώστη)

„ΔΑΦΝΗ“

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΑΕΜΙΑ αήσιος προς έγγραφην συνδρομήν
των λαμβάνεται θα ύπην, εάν δεν συνοδεύεται
όπο του αντίτιμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

- Ετήσια
Εσωτερικού Δρ. 5
Εξωτερικού Φρ. 8
Αμερικής Δολλάρια 3
Ρωσίας Ρούβλια 3

Αι συνδρομαί αρχίζουσι και λήγουσι οιαδήποτε
εποχή του έτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

- Άγγελια και Διαφημίσεις Λεπτ. 30 ο σίχος
Καταχωρ. Γραμμών και
Εταιριών Δρ. 1.—

Τα φιλολογικά δημοσιεύματα καταχωρίζονται
 δωρεάν, με την σειράν των, αν έγκριθώσι, και
 επι δσον επαρκεί ο χώρος του φύλλου.

- * Η προληρωμή είνε όρος άπαράτητος.
* Τα χειρόγραφα δέν έπιστρέφονται.

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!

ΜΙΚΡΑΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΙΑΙ

Είς την αΐθουσαν του «Συνδέσμου των
Συντακτών» την Κυριακήν ένα κοριτσάκι
σπιθαμαίο, με δροσερόν προσωπίκι και
ώραία μαλλία κρεμασμένα κατά τον συριών
της Μαργαρίτας του Φάουστ, μιάς έδειξε την
υπέροχον εκτελεστικήν τέχνην την οποίαν
κολλή εις τους προνομίους και τους εδ-
νοουμένους της ή Φύσις, όταν θέλη, όπως
της καπνίσαι και χωρίς να ζητήση καν την
συγκατάθεσιν του δωροεδόχου. Ένθ ύπαρ-
χομεν χιλιάδες άνθρωποι όρωμο πλέον οι
όποιοι θα είματα άνικανοί να παίζωμεν
ακόμη και ταμπούλο, εξαφνα ένα ώραϊον
πρωί, ή παραμίνα ανακαλύπτει ότι το μωρό
τό όποϊον ενύλιγε πρό όλίγου εις τα πανά-
κια του, παίζει εις τό πιάνο την ενάτην
συμφωνίαν του Μπετχόβεν. Το πράγμα είνε
πράγματι καταπληκτικόν, αλλά είνε άληθές.
Ο Μόζαρτ —μου φαίνεται— διά να παΐη
εμπρός εις κάποιον αυτοκράτορα, του όποϊου
τό όνομα δέν ενθυμούμαι, έξήγησε ένα
σκαιμάνι διά ν' ανέβη εις τό πιάνο διότι
δέν έφθανε. Και ή είκων ή όποία παριστά-
νει αυτήν την σκηνην μάς παρουσιάζει ταύ-
τοχρόνως γύρω από τό μικροσκοπικόν αυτό
δαμόνιον, σεβαστούς κυρίως, φορτωμένους
σταθιά και παράσημα, οι όποιοι θα ήτο
άδύνατον να παίζου ακόμη και ταμπούραν.

Εδριοκίμεθα λοιπόν εμπρός εις ένα ανε-
ξήγητον μυστήριον της φύσεως, ή όποία
κάμνει ότι θέλει, διότι διαφορετικά αν δέν
εκαμνεν ότι ήθελεν αυτή, αλλά ότι θελωμεν
ήμεις δέν θα ήτο ή μεγάλη κυρίαρχος Φύ-
σις, αλλά μία οία δήποτε Μαρωρή την
όποϊαν θα έπρομηθεύομεθα από τό πρώτον
υπερομοιοτικόν γραφεϊόν.

Αν όμως τό πράγμα είνε μυστήριο δέν
έπειτα εκ τούτου ότι δέν έχομεν τό δικαίωμα
να τό ερευνησωμεν και να τό εξετάσωμεν.
Όμολογώ ότι αιτά αι μικράι μεγαλοφυΐαι
δέν κατορθώνουν να με συγκινήσουσι. Εδ-
ρίσκο ότι ένας μικρός ήμπορεί να είνε τρο-
μερά επιτήδειος εις τό να γρατζουνίη Πά-
λου Σαζαζίε εις τό βιολί του, χωρίς να
είνε περισσότερο άξιοθαύμαστος από ένα
άλλον μικρόν ό όποϊος κάνει τρεις τουμπες
εις τον άέρα, χωρίς να πατήση εις τό έδα-
φος. Και αυτό φαίνεται μεν εκ πρώτης
όψεως παραδοξολογία, κατά βάθος όμως
δέν είνε. Διότι δι' ένα μικρόν δεκαετή κα-
τεργαρόν, τρεις τουμπες και μία ρομάν-
τζα του Τσαϊκόφσκι, έχουσι την ιδίαν άξίαν.
Αυτός είνε άσυνείδητος ή άσυνείδητος
έκτελεστής των διαταγών της Φύσεως.

Υπάρχουσι άλλως τέ άνθρωποι οι όποιοι
έσυνείδησαν να είνε τρομερά δύσπιστοι εις
τας ύποσχέσεις μέλλοντος τας όποιάς δίδουσι
αι μικράι μεγαλοφυΐαι. Συνήθως ό μικρός
μεγαλώνων λησμονεί τας ύποσχέσεις που
έδωκε.

Ενθυμούμαι εις τό σχολείον ένα συμμα-
θητήν μας, άλλθινόν δαμόνιον εις τά μα-
θηματικά. Ο καθηγητής τον έδειχε εις

ήμιας, και τους άλλους καθηγητάς, εις τους
έπισκέπτας. Ο γυμνασιάρχης άντι να προσ-
φέρη καφφέ εις εκείνους που τον έπισκέ-
πτοντο, έφώναζε τον συμμαθητήν μας, του
έγραφε εις τον πίνακα διακοσίους αριθμούς,
του έξητούσε τό άθροισμα και ό δαμόνιος
τό έλεγε χωρίς να καλοκυτάη, χωρίς ν' ανα-
πνεύση. Όταν ήμεις ήσθανώμεθα τό κε-
φάλι μας να έξογκώνεται διά να λύσωμεν
ένα θεώρημα της γεωμετρίας, εκείνος τό
έλυε με την ευκολίαν που έτρωγε τα στρα-
γάλια τά όποία ειχε άπορώση εις τό διά-
λειμμα.

Προχθές τον συνήτησα εις τό τραίμ. Και
την στιγμήν που έσκεπτόμην να τον έρω-
τήσω αν εξακολουθή πάντοτε να καταπίνη
τους αριθμούς ως χάπια, τον είδα να μετρά
δύο και τρεις φορές τά ρέστα του μονο-
δράχιου που του ειχε δώσει ό εισπρακτωρ.
Η μικρά μεγαλοφυΐα ειχε ξεθυμάνη πλέον.
Η Φύσις ειχε κάμη ακόμη μίαν άσειότητά.
Αυτά έσκεπτόμην τό άπόγευμα της Κυ-
ριακής ενθ έβλεπα επάνω εις την σκηνην
τό μικρόν θαύμα με τά κοντά φορεματά-
κια και τά ξεπλεκα μαλλιά της Μαργαρίτας
του Φάουστ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.—Και νέα δωρεά έγινεν
υπό του Έθνους. Η Κα Βαϊτασοπούλου,
εκ Πηλίου της Θεσσαλίας, έδώρησεν υπό
του Έθνους την οίκιαν της εν Ζαγαζίαι
άξιας 150,000.

Την παρελθούσαν Δευτέραν έγινεν ή
πρώτη συνεδρίασις της Βουλής, κατά την
όποϊαν ανέπτυξεν εκτεταμένως τό πρόγραμ-
μα της Κυβερνήσεως ό Πρωθυπουργός κ.
Μαυρομαλάς, ειτα δέν ανέβη εις τό βήμα ό
ύπουργός των Στρατιωτικόν, ό όποϊος υπέ-
βαλε τά πρώτα στρατιωτικά νομοσχέδια.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.—Κατά παριστά τηλε-
γραφήματα τό νέον Βουλγαρικόν δάνειον
ές 100,000,000 θα συνομολογηθή εις την
Γαλλικήν αγοράν.

Η «Pageblat» του Βερολίνου πλη-
ροφορείται ότι μεταξύ αι προστάτιδες Δυ-
νάμεις προσεπάθησαν να πείσωσι τους
Κρητάς να μη στείλουν βουλευτάς εις Α-
θήνας, εν περιπτώσει εκλογών. Ως εκ της
έπιμονής των Κρητών ύφίσταται κίνδυνος
πολέμου μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδος.

Κατετάθη πρό έβδομάδιον ό έπιδοξος
Λιάδοχος του Έλληνικού Θρόνου πρίγκηψ
Γεώργιος εις τό πρώτον περικόν σύνταγμα
της φρουράς Βερολίνου.

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΔΙΑ ΤΟΝ «ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗΝ»

Έλάδομ, προχθές την κάτωθι έπιστολήν, την
όποϊαν εΐχαριστως δημοσιώσαμεν :

Άξιόμυ κύριε Διευθυντά,
Μέχρι σήμερον θα έδιδάσκα ύπεροπτακούς
τουλάχιστον κριτάς και επικρίσεις εις τας έφη-

μερίδας, διά τον άτυχον «Κοντορεβιθούλην» του
κ. Χρηστομάου.

Του έπετέθησαν όλοι με τόσην σφοδρότητα,
επιτάθειαν και μίσος, σχεδόν, σαν να τους έδο-
λορονήσει τον...πατέρα των καΐ έλάτιστα.

Αθηναίοι και Έσνοι, Κριτικοί και Άκριτοι,
Εύγενείς και Βιάχοι του άπέτειναν στάς έφημε-
ρίδας τας τρομερωτέρας τών άποτροφών, διατί;
διότι εις τό άτύχημα να προκληθώ την μαύλα-
ρότητα και όχι... την λαοφιλία (κατά διαπραχθέν
άτασίον καμμπούρι) των θεατών.

Από όλους τους έπιτεθέντας, κανένας δέν έξή-
τασε καλλίτερα τό άτινα της άποτυχίας του Κον-
τορεβιθούλη. Έπιλοτιμήθησαν μόνον ποιός να
πρωτορήξη τό μαζιλιάρι του και τας κρίσεις του
έτι του έργου.

Ημουν την άξιωμαχιόμενον βραδυάν της 21
Σεπτεμβρίου στην Νέαν Σηνην και έσχημάτισα
την πεποίτην ότι ό «Κοντορεβιθούλης» δέν ήτο
άξιος της τόσης πανηγυρικής ύποδοχής που του
έγινεν.

Αλλά δέν θέλω να ανακινήσω τώρα τά ζητή-
ματα αυτά.

Έχω όμως μιά ιδέα την όποϊαν ύτοβάλλω εις
διά ταπεινότατα :

Δέν θα ήτο δυνατόν ή «Δάφνη» σα, ή προ-
τοτυπούσα εις πάν τό φιλολογικόν, να ζητήση
από τον κ. Χρηστομάου την «Κοντορεβι-
θούλην του» κί να τον δημοσιεύση ;

Δέν είναι άπίθανον να ίδωμε όλοι μεθυσίον
την θεατρικήν αυτην άτυχίαν ως ένα φιλολο-
γικόν έργον άντίθετον πού ίδρυτό του «Νέας
Σκηνης».

Όποσδήποτε έγω έρριξα μίαν γνώμην. Κά-
μετε ότι θέλετε.

Με πολλήν εκτίμησιν.

Ψ.

Σ. Α.—Η ιδέα την όποϊαν εκφράζει άνω-
τέρω ό έπιστολογράφος δέν μάς φαίνεται
και τόσον άποροπτεία.

Η δημοσίευσις εις την «Δάφνην» του
«Κοντορεβιθούλη» διά τον όποϊον τόσος
θόρυθος έγινε τελευταίως, θα έδιδεν τόσος
κάποιαν έξήγησιν της θεατρικής άποτυχίας
του εκτός τούτου οι ίδιοι οι άναγνώσται θα
ήδύναντο μόνον των να κρίνωσι κατά πό-
σον τό έργον του κ. Χρηστομάου ήτο άξιον
της άποτυχίας την όποϊαν ειχε εις τό θεάτρον.

Πριν όμως ζητήσωμεν από τον κ. Χρη-
στομάου τον «Κοντορεβιθούλην του», θα
ήθελαμεν να ίδωμεν κατά πόσον οι άνα-
γνώσταί μας έπιδοκίμαζουσι την ιδεάν ταύτην.

Αναμένωμεν τας γνώμας των ταχέως διά
ν' άποφασίσωμεν οριστικώς.

ΣΟΝΝΕΤΟ

Χαριμένο στί ζωηράν άγάλμα
ποίησι γα στήν άγάλην μου κά-
ποιος άληπομέτης άφ'ήρατος βρα-
δυί, άμύμησιν στί σιαστή πενκό-
φυλα μουσικήν τον Πλάτωνα.

Πεντέλης μάργαρο λευκό λές κ' είναι τό κορμί σου
Πού διαλέχτις και ξασοσιός επάλλοις χαρτίτης
Αφού τά κάλλη του Έρμη μελέτης με πάθο
Και τες γραμμές τες θεϊκές της όρηας Άφροδίτης.
Υμνος κανένας δέν μπορεί να γάλλη τον ματιόν σου
Τό βλέμμα τό ύπρόλαμπρο, τό ήδονικό, τό χαρμό,
Αίγο άντ' ε' ώρσο τό φίλιον άν ειχε τόν χειμόν σου
Της Αόβου ή Κόρη ή άνετη θύσσορε οκλάθο της τόν
Φαύνο.

Όλα όσα έχεις ύμωρα μ' δια όσα λές όραία
Κί όσον τό βλέμμα σου οραση ζωή χαρίζει νία.
Στά χείλη σου πώς ήθελα τά χείλη να κολλήσω
Κί όλη την ύμωροράδ σου όλη να την στραγγίσω.

Πλάτης 28 Αδγουστού 1909

Βίτωρ Ν. Ζήνων

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Τελσοπάντων, ό άνθρωπος δέν ήξευρε τί να κάμη,
εταν εξαφνα μία είσησις ήθε να τον βγάλη από
την άμηχανίαν : Ο Χρηστάκης ό Ζαμάνος τά έ-
φτασε, λεί, με τη θυγατέρα του κόντε Μαρκό-
τση, την έκλεψε, μάτια μου, έφές τό βράδυ, και
από ύψ πάν οι άλλοι...

Μόλις άκουσε τέτοιο πράγμα ό Παναγής, έγινε
έξω φρενών από τη χαρά του, και άμέσως, με κί-
νημα όρμήφωτον, έχωσε τό χέρι στην τσέπη κ' έ-
πιασε τό κλειδί του λουκέτου... Έτσι έτελειώ-
ναν όλα, με τό καινούργιο κ' άζο του σιόρ-Χρη-
στάκη. Γι' καλά ! Κ' ένω θα ήμποροσεν εξαίρετα
νάνοιξη πιά τη φυλακή της Στέλλας, θα της έρι-
χων όλον τον έφευτελισμόν που θα έδοκίμαζεν ή
έρωτευμένη κ' υπερήφανη Σέλλα. Έτρεξεν άνο-
πόμονος εις τό σπίτι, κ' έπήρε δυό-δυό τά σκαλιά,
ως πού έβησσε στή σοφίτα.

— Πώς θα της φανή της Στέλλας που θα με ίδη
σήμερα χωρίς φως και νερό ! έσουλλογίσθη, με γέ-
λιο από μέσα του καταχθόνιο. Θα νομίση πως την
καταδικάζω να πεθάνη της πεινας.
Ανοιξε την θύραν, κ' έτσι, για να παΐξη, έπρό-
βαλε κατά την συνήθεια τό κεφάλι του κ' έρώτησεν :
— Έ... έμετανόησες ;

Παραξενώθηκε που δέν άκουσε τό δ'χι, κ' εκό-
ταξεν. Η Στέλλα ήταν έσπλωμένη, άκίνητη, με τά
μάτια θλάνοντα. Κοντά της, σχεδόν έπάνω στό
στήθος της, ένα χαρτί ζωομένο, και δίπλα τό πύ-
λο κανάτι, φρυμμένο, κατάξερο.

Ο Παναγής ανατίρησε κ' έπροχώρησεν ένα
βήμα... Εκύτταξε καλλίτερα, και άμέσως, κτυ-
πώντας ελαφρά τά χέρια του μ' έκπληξην, έψιθύ-
ρισε :

— Μπή ! έκκος...
Έμεινεν όλίγες στιγμές άκίνητος σαν άγαλμα,
κ' έπειτα εκυψε για να βεβαιωθή.
Ναί ! Ο Θεός έλυπήθη την Στέλλαν, και την έλύ-
τρσεν από την είδησιν που της έφερνε σήμερα ό
πατέρας της.

... Η κηδεία της έγινε μεγαλοπρεπής και
συγκινητικώτατη. Ο Δεσπότης με όλους τους πα-
πάδες, χώρα και χωριά, όλα τά άμάρια, αγοράκια
και ιδιωτικά, όλα τά λουλούδια του κόσμου, δυό
επικήθειοι, ένας έπιτάφιος, έλεγετα τυπωμένα, άπ'
όλους τους ζακυνθίνους ποιητάς, και δάκρυα άτα-
λειωτά. Παρρητηρήθη, ότι ό Παναγής έκλαψε πι-
κόρτερα άπ' όλους, κί από τον Νταντήν ακόμη,
που έξεφώνησε στην Έκκλησία σαν τό γουροδί που
σφάζουσι. Κί' άλλθινά να έμετανοούσαν οι Βιολάν-
τιδες γιά ότι έκκαμαν, πάλι δέν θα έκλαιγαν, όπως
έκλαιγαν τώρα, για να δείξουσι στον κόσμο λύπη
που δέν ειχαν.

Μπράβο, Παναγή μου, έλεγαν οι φίλοι της οι-
κογενείας. Έκμας τό τελευταίο σου χρέος στο
παδάκι σου, σαν κλόος πατέρας. Ποτέ δέν έματ-
στάθηκε τέτοια κηδεία.
— Έ, τό κατά δύναμιν, άπαντούσεν ό Παναγής,
μετριεφρονών. Έκει που θάν τά έπερνε πρώτα, ως
πάντα τόρα...

Και τά κλάματα δέν τον άφιναν να τελειώση.
Τό βράδυ όμως, εταν ή οικογένεια έμεινε μόνη,

ό Παναγής έσκούπισε μία χαρά τά δάκρυα του, έ-
πήρε τό συνειθισμένο του άγριο, στάθηκε, τους έ-
κόνταξεν όλους ένα-ένα, και ειπεν :

— Έτσι, να δύσση ό Θεός, και όλα τά παιδιά
που δέν άκουσι τον πατέρα τους. Φτάνει πιά τά μι-
ξοκλάματα ! τόρα είμαστε μοναχοί μας.

Έν κοσούτω, με όλην την μουσικότητα της οικο-
γενείας, μ' όλην την τέχνην που οικονομήσε τά
πράγματα ό Παναγής, κατί έφθουρήσθη. Η κάπως
παράξενη άρρώστεια της Στέλλας, ή σύμπτωσις να
πεθάνη την ίδια μέρα που άκούσθη τό κ' άζο του
Χρηστάκη, κατί μισόλογα του σπιτικού, ή έρω-
τική ιστορία που ήταν γνωστή σ' έναν κύκλο, όλα
αυτά έσχετίσθηκαν, έσχολιάσθηκαν, κ' έδήγησε λό-
γος πως ή θυγατέρα του Βιολάντη έφαρμακώθηκε
για τό Ζαμάνο. Άλλοι τό έπιστέφαν, άλλοι όχι.
Κανένας όμως δέν έμαθε ποτέ όλη την άλήθεια.

Έτσι θά μ' έρωτήσες, αν οι γάμοι του Χρηστάκη
έγιναν την ίδιαν ήμέρα που έκηθεσθη ή Στέλλα.
Όχι ! διηγούμαι τά πράγματα όπως έχουσι, και όσον
ώραία θα ήταν μία τέτοια αντίθεσις, λυπούμαι που
δέν είμπορώ να σας την προσφέρω. Έχρησιόθη πολ-
λός καιρός για να πεισθή ό κόντε-Μαρκότσης να
μετρήση την προίκα, και ή «χρυσή νεοκάλια» του
τόπου άργησε να συνεστράση τους εύτυχισμένους
αυτούς γάμους.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ

Στίς κύριε Γρηγόριε Ξενοπούλε,
από διάβασα του «Έστωρα».

Ψυχή του θρήνον,
Τού μαρτυρίου και της θυσίας,
Στέλλα Βιολάντη !
Μές 'ς τό μουσόβολο ηρώδι που άναοαίνει
Με την ανοή του γλαυκού μ' με τό κρίνον,
Ο φίλογ έρωτική πλατιά χυμένη !
Έπέταξε ή ψυχή σου
Μία από την άήμερη τη φυλακή σου
Για να όμορφήνη κάποια κόλαση
Ίστοριόμνη

Από κανένα Δάντη,
Στέλλα Βιολάντη !
Στη φυλακή σου μέσα την άήμερη,
Σύ μοσοβόλησας τη φυλή σου
Και σού έβγα διέσο σου.
Και τον άνάξιον άγαθικό σου
Τον έρωτα, (όχι ως ήτανε.) μισοστά σου,
Τον έρωτα καθός τον ελαχίστιον
Η δυνατή παροδική καρδιά σου
Και τη στεργή σου την ανοή
Τη δέχθησας και την έξεροβόλησας
Στων τρυφώνων τούς θρήνους,
Στων καθάρων νερών τά μουμουριόματα
Και ότους διόενωδους κί' ολάσπους κηρύους.
Και την ανοή σου τη στεργή
Τη βόηθησας να πάη να ζωντανήνη
Σε κάποιους άλλους κόσμους από μεσοτός
Κάποια καρδιά βαθύτερη,
Κ' ετηνικώστρη μία σπηνη
Κ' έβγα Μούσα 'ς ένα ποιητή
Και τού φιδύθησας να οέ άνατίση.

Είμαι ή φτωχούλα ή ρεξεντά,
εάν ακολουθήσας και αυτή την τύχη της πηγής από
την όποϊαν ήτλησε την έμπνευσιν. Έν πάση περι-
πτώσει δέν πιστεύω να αναγνωρισθώ από πολλούς
και εις αυτήν, γνωστά των Αθηνών πρόσωπα, όπως
συνέβη με της «Έστωρας», διά τό όποϊον ό ένοχοποι-
όμενος ακόμη διαμαρτυρείται, ότι και αν είνε, είνε
τουλάχιστον...δράστης έξ άμελείας.
Και έτσι αν δέν εκέρδισα τίποτε από όλο εκείνο
τό ένούχτι, τουλάχιστον είδα ένα θεάμα από τά λίγα
και άήπλαστα ένα έργον... χωρίς τέλος.

Κωστής Παλαμάς

Άγαπητέ μου Παλαμά,

Είγα σαν ένα προαίσημα,—δέν ξέρω γιατί, ίσως
από μερικά καλά γράμματα που είχα λάβη για τον
«Έστορωμένο» Έρωτα— ότι κάποια μεγάλη και
έξωροιστή τιμή έπεριμένεν αυτό μου τό διήγημα.

Και να, προχθές τό βράδυ, μου έρχεται τό θαυ-
μάσιον ποιήμα σου.

Άργησα, βλέπεις, να σ' ευχαριστήσω, γιατί άρ-
γησα και να στείλω από την συγκίνησιν που μου έκά-
ρισες. Ο την εύτυχισμένην Στέλλα Βιολάντη ! τη
μακαρίζω που την έβλεπεν ό Ποιητής, και της ειπε
τά ώραία και άρμονικά λόγια, όσα ήθελα να δέν μπο-
ρούσα να της πω έγω... Σ' ευχαριστώ, άδελφέ μου
Μου στίλισσε με διαμάντια άλλθινά τό φτωχό μου
έργον, και μου έκαμνε την μεγαλύτερην εύτυχία της
ζωής μου.

Και τόρα, θα μου έπιπέσει να δημοσιεύσω τό
ποιήμα σου, στο πλάι πού «Έστορωμένο» Έρω-
τος» ; Βέβαια δέν θα μού τό άρηθής. Είνε σαν
έκείνες τίς ευχαριστίες κοριτσές που έζίζουσι πολύ
περισσότερο από την εικόνα ! και της άνηκει.
Σ' ευχαριστώ και σε φίλό.

δικός σου
Γρηγ. Ξενοπούλος

ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΟΣ

Δέν είμαι από τους ανθρώπους των πρώτων, άλλ'
από ή τύχη τό έπερνε να συναντήσω στό δρόμο
μία παρέα για την «Νέα Σκηνη» δέν φταίω αν πα-
ρευρόθην ως την πόρτα, από άλλους τε μου ύπεσχέ-
θησαν οι άνθρωποι, ότι θα έσο θέματα από τά λίγα.
Στόν δρόμο ήθε συζητήσω για κάποιο έργον που
ειχε κάποτε προαγγελθή σ' ένα από τά θεινά θέα-
τρα, χωρίς νομίζω όμως να παχθή. Ένα που θα
κρατούσε δηλ. δέν θυμάμαι πώς βραδυές, με εισι-
τήριον συνεχείας. Και ένω διεσκεδάσαμε φανταζό-
μενοι πως θα ήταν μία τέτοια παράστασις χωρίς
τέλος, έφθάσαμε στην πόρτα της «Νέας Σκηνης».

Η άλήθεια είνε ότι έβίωσασα στην αρχή, άλλ' όταν
είδα τον ίδιο τον συγγραφέα με βολτατζάρη άπ'
έξω με τον γακά σκυμιόμο δέν μπόρεσα να κρα-
τήσο. Ητο άραγε σκόπιμον, ήτο αυτόματο, προαι-
τήσης ή σύμβολον τό σήκαμα εκείνο ; Η λύσις θα
έπληρχτο μόνον με μίαν είσοδον. Η είσοδος εβρήθη
εύκολα, και ένώ εβρήθηκα μέσα εύκολότερα.

Έπέρασαν ώρες πολλές. Τό μεσονύκτιον ειχε πα-
ράλθει χωρίς να σημάη ούτε ένα τουλάχιστον κω-
δωνοστάσιον, ή σθησι σιμάνη ώρα της εκκινώσεως
των θεάτρον ειχε πρό πολλού περάση και ακόμη
δέν ειχα κατορθώση να άντικρύσω την σκηνην. Ο
λόγος εινε από τους εύκόλους έννοουμένους—και
ποές θα δέν την έχει πάθει ποτέ του με τά τεράστια
καπέλλα,—ώστε περριτόν πάλιν να άρχίσουμε τον έ-
ξάφελμο του άψύχου μεγαλήριου. Άλλά με πόσην
ευχαριστήσασιν ύστερα, εταν από της διαπλάτα άνοχη-
μένης πόρτες έβγαίνεν όλο εκείνο τό πλήθος, τό ό-
ποϊον εφώτιζε τό ηλεκτρικόν, έβλεπα πολλά από τά
μεγαθήρια εκείνα άλλα να βογγούσι από τας πληγές
των και άλλα να άσθμαίνουσι υπό τό βάρος έπιπρο-
θέτων γαρνιτουρών... Άλλ' ή διαμειρόμενες κουέσ-
τες δέν άφιναν ν' ακουόνται εύκρινώς τά βρογγητά.
Άλλο δέν άκουγε κανείς παρά άπορίας και άποπει-
ρας έξηγήσεως των άποριών.

—Μά πως τόπαθε... Καλέ πως αυτό...
Η ώραίτερα των έξηγήσεων ήτο τό έπίτηδες.

Έπίτηδες, για να δείξη τού κοινόν ότι δέν καταλα-
θαίνει και διακατάξαι με τέτοια έργα.

Έ, τό να άποτυχήσας κανείς έπίτηδες κάπως
τρώχεται. Και μά την άλήθεια, σκέπτομαι πως αυτό
τό έπίτηδες δέν θα είνε άσχημο να τό μεταχειρί-
ζεται κανείς κάποτε, όπως λ. χ. εν ανάγκη και για
την σημερινή γελοιογραφία των «Νέων Καπέλλων»,
εάν ακολουθήσας και αυτή την τύχη της πηγής από
την όποϊαν ήτλησε την έμπνευσιν. Έν πάση περι-
πτώσει δέν πιστεύω να αναγνωρισθώ από πολλούς
και εις αυτήν, γνωστά των Αθηνών πρόσωπα, όπως
συνέβη με της «Έστωρας», διά τό όποϊον ό ένοχοποι-
όμενος ακόμη διαμαρτυρείται, ότι και αν είνε, είνε
τουλάχιστον...δράστης έξ άμελείας.

Και έτσι αν δέν εκέρδισα τίποτε από όλο εκείνο
τό ένούχτι, τουλάχιστον είδα ένα θεάμα από τά λίγα
και άήπλαστα ένα έργον... χωρίς τέλος.

ΜΕΓΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΚΜΑΣΑΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ, ΠΟΙΟΥΣ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ;

Αυτή είνε ή ερώτησις του μεγάλου Δημοψηφίσματος το όποιον προκηρύσει ή «Δάφνη», και εις ό καλούνται ν' άπαντήσουν όλοι άνεξαιρέτως οι άνανωσταί της.
Πρόκειται δι' αυτού να φανή τίνας εξ όλων των Έλλήνων ποιητών των αναφανέντων από της Έπαναστάσεως μέχρι σήμερα, προτιμώνται και εκτιμώνται περισσότερο από τους συμπατριώτας των.
Σκοπόν έχει ό διαγωνισμός μας να ένισχύση την αγάπην προς την νεωτέραν φιλολογίαν μας, παρακινών όπωσδήποτε όσους θα λάβουν μέρος να ρίξουν τουλάχιστον ένα βλέμμα εις τά έργα των καλλιτέρων συγγραφέων και ποιητών μας.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Όλοι οι άνανωσταί της «Δάφνης» δύνανται να λάβουν μέρος εις το Δημοψηφισμα αυτό. Θα ύποδείξουν δε ΤΡΕΙΣ Έλληνας συγγραφείς ή ποιητάς, κατά τάξιν προτιμήσεως.
Βραβεία δρίζονται τα εξής: Εις τους Δέκα (10) πρώτους οίνους θα ψηφίσουν τους τρεις ποιητάς, τους ως καλλιτέρους υπό του Δημοψηφίσματος ύποδειχθησόμενους, θα στζλούν ως δώρα έργα των ποιητών αυτών, θα δημοσιεύθη δε και ή ειρων των.
Εις τους Δέκα (10) επομένους θα σταλή ή «Δάφνη» επί εν έτος δωρεάν.

Έπειδή εκ γενομένης προχείρου διαλογής άπεδείχθη ότι πλειστοί, ένκυσθέντες ίσως εκ της επανειλημμένης δημοσιεύσεως του ψηφοδελτίου, έψηφισαν πολλάκις με ψευδώνυμα, εκρίνανεν όρθον να δημοσιεύσωμεν και σήμερα το ψηφοδέλιον δια τελευταίαν φοράν και να παρακαλέσωμεν τους ψηφίσαντας ήδη, δια να ληφθούν υπ' όψει εις τά άποτελέσματα και να ίδουν το όνομά των εις το φύλλον (διότι έψηφισαν πάρα πολλοί), να στείλουν και το σημερινόν συνδυεσμένον υπό δεκαλέπτον γραμματισμού.
(Η προθεσμία παρετάθη όριστικώς μέχρι της 1ης Νοεμβρίου, άπεφασίσθη δε λόγω της έξαιρετικής σημασίας του παρόντος δημοψηφίσματος εις το φύλλον της «Δάφνης» το περιέχον τά άποτελέσματα, να δημοσιευθούν και αι άπαντήσεις των ψηφοδελτίων.

ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΤΑΧΤΑ

- Σήμερα θα σάς δώσωμε μία στατιστική.
- Το τελευταίο κίνημα ένέπνευσε και φιλολογικά έργα.
- Πόσα και ποία είν' αυτά τό λέει ό κατάλογος αυτός:
- 1. — Κ. Πάλαμα: Σατυρικά γυμνάσματα (ποίηματα).
- 2. — Σ. Μαλάς: Χαλασμένο σπίτι (δράμα).
- 3. — Τ. Σκαθόπουλος: Έμπρός μάς!
- 4. — Ν. Σπανδωνής: Η Άθήνα μας.
- 5. — Χ. Βαρλέντης: Πάντα, σπαθί, λαός (ποίημα).
- 6. — Φ. Πανός: Σάλπισμα.
- Κ. λ. π.
- Καί ποιάς έξερ; πόσα ακόμα θα παραχθούν...
- Το μαξιλάρισμα του «Κοντροβιθούλη» του κ. Χριστομάνου ακόμα συζητείται.
- Ο κόσμος τό σχολιάζει: και ό τύπος ζητεί να άξηση τό σπάνιον αυτό μεταωρολογικόν φαινόμενον της πτώσεως... των διακτιώντων άστέρων... της φιλολογίας.
- Οί «Άλυσίδας» και ή «Όξόπορτα» του κ. Ταγκόπουλου είχαν έξαιρετική έντυχία στο «Βαρσιέτ».
- Και μία φιλολογική είνιση Ζακυνθινή!
- Ο κ. Γ. Κ. Σφήκας έκδίδει: μεταφράσειν του έργου του Όιγκ Φουσκόλου «Αί τελευταίαι έπιστολαί του Ίακώβου Όρτι».
- Και μία άλλη άκόμη περιεργότερη και παράξενη στατιστική θα γράψωμε στο έρχόμενο φύλλον της «Δάφνης».
- Θα είναι ένας λεπτομερής κατάλογος των ελληνικών έργων και των συγγραφέων οι όποιοι έμαξιλαρόβησαν επί σκηνής, από δεκαετίας τουλάχιστον.
- Καταρτίζεται τώρα, τη συμπράξει: φίλου κακογλώσσου θεατροστατιστικού.
- Έκει θα ίδωτε άποκαλύψεις που δεν τας περιμένετε για πλήθος μεγαλοσχημών συγγραφέων.

Παρακολουθήσατε όλοι τό κενόνυργον μυθιστόρημά μας «ΝΤΙΝΑ». Έργάφη επίτηδες δια την «Δάφνην», από τον συνεργάτην μας κ. Α. Μίχην.

Παρακολουθήσατε όλοι τό κενόνυργον μυθιστόρημά μας «ΝΤΙΝΑ». Έργάφη επίτηδες δια την «Δάφνην», από τον συνεργάτην μας κ. Α. Μίχην.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ

Με συγκινούν τά πράγματα που τρεμοσβύνουν, που έκπνέουν, που γάνονται.
Και τό περασμένο Σάββατο που βρέθηκα και εγώ χωρίς να θέλω στην Φιλική πλατεία, δεν ξέρω γιατί, κάποια άόριστη συγκίνησι, κάποιο αίσθημα άπεριγραπτό μ' έκαμε να βρεθώ σε πολύ δύσκολη θέση για τον έναυτόν μου.
Καθ' όσον φάλλο, πώς σε βρήκα και πώς μ' έλύπησε!
Είχα καιρό να σε ιδώ, αυτό είνε ή άλήθεια, άλλ' έτσι, πώς σε βρήκα, δοημο, εγκαταλειμμένο, καλλίτερον να μη σ' έβλεπα!
— Που είνε ή κίνησις της δυστυχισμένης πλατείας σου; Που είνε αυτό τό εύμορφο και κυματώδες ζωντανό ποτάμι που την διέρρεε τόσον χαρωπά, που είνε αταίς ή γλυκειάσι σιλουέτταις, που είνε τά τρεχάσματα των γκαρσονιών και τά γέλοια και τά κροφουιλήματα των παραθεριστών και παραθερισουσών; Που είνε αταίς ή τρελλάσι πεταλούδιτσάσι που έδιδαν στην έξέδρα σου μία ιδιαίτερη χάρι, και που είνε ή μουσική σου, που οι στόνοι της άπετέλουν μοναδικήν συναυλίαν με των κυμάτων τό φλοισβίμα;

Δεν είδα τίποτα άπ' αυτά. Η Έρημη πλατεία σου με τά άδειανά καθίσματα ήτο σαν τά γεροντικά στόματα που τά δόντια τά έχουν άποχαιρείσει για πάντα. Η έξέδρα σου έκανε έντύπως κλωβού θρηγοροφείου! Τά γκαρσονία μου έκρίνοντο σαν άκόλουθοι κηδέας—της ιδιότης σου— και έν γένει μου φάνηκες σαν την εγκαταλειμμένη άσπλαχνα, σου; δρόμου, έρωμένη, ύστερα από τόσα τρυφερά χάδια και τρυφερότερα φίλια.
Και όμως ή θάλασσά σου είνε ή ίδια πάντοτε, και αι μενεξεδένιας δύσεις του ήλιου σου δεν σε εγκατέλειψαν άκόμη.
Τό μάτι εξακολουθεί πάντοτε να χορταίνει από τό γαλανό—τό όνειρωδες γαλανό— της θάλασσάς σου, και ύπάρχουν άκόμη έρωτευμένοι, εις τους όποιους τό άεροπλάι σου και τό κύματά σου πάντοτε τους προσέουν φρικασί.
Γιατί λοιπόν να σ' άφίνουν από τώρα!
Μήπως τό πάρομο σου δεν είνε τό ίδιο, και μήπως τά δενδρόλια σου δεν ήμπορουν να κρύνουν άκόμη στις νύχτας την έρημιά και τό σκοτάδι τόσα μυστικά και τόσους όρκους που έκρυψαν τό καλοκαίρι;
Ναι, αλλά ή «σαιζόν» σου = λένε — παρήλθε και ό κόσμος της «σαιζόν» έφυγε.

Ναι, αλλά ή «σαιζόν» σου = λένε — παρήλθε και ό κόσμος της «σαιζόν» έφυγε.

Πρέπει λοιπόν να εγκαταλειφθής από τώρα; Πρέπει από τώρα να χρησιμοποιήσι για άνάμνησι στά κομψά σαλονάκια, δίπλα στην θαλωραίς θεριάστρις που της έτοιμάσαν;
Πρέπει, λέγουν' ή καταδικαστική άπόφασις από τον κόσμο, έξεδόθη, και είνε έκτελεστή! Κατεδικάσθησι λοιπόν εις την εγκαταλειψιν, σαν την έρωμένη, που την χορταίνουν και ύστερα την πετούν.
Δεν πειράζει όμως.
Ο έρωμένος σου — εκείνος που σε καταδικάζει τώρα και σ' άφινει τόσον άσπλαχνα — αυτός πάλι μόνος θα θελήσει να βρή την χαράν στο στήθεα σου και την ήδονή και φρικασί στην άναπόλη σου την θερμή!
Χαίρε!

Κρούσι

ΣΤΗΝ ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

1
'Επέθαν' ή αγάπη μου με σταυρωμένα χέρια
έκείνη που έλάτρευσα νοίεται 'δω νεκρά'
ώ τί γλωμό τό λειψανο και πώς τά νεκρόκρια
ού πρόσωπό της ήγγιζνε τη μάση τους ομιά;

2
'Επέθαν' ή αγάπη μου!... τό όδοίνο τό χρώμα
εσβόθησε άπ' τό πρόσωπο μ' άπόμεινε χλωμό
ώ πώς του τάφου τ' άνυχο και μαυρομένο χρώμα
θά σβόση της καρδιάς της τό καθ' όργον παλιό;

3
'Επέθαν' ή αγάπη μου!... και σ' ό μικρό πουλί μου
που τόσες φορές ζότανε στον κόρφο της γλυκά
πέταξε, μίνης παντού πώς εσβόσ' ή καλή μου
σαν άνθος που τό μάγεο του κύου του βορρά.

4
'Επέθαν' ή αγάπη μου!... και σεις γλωμά μ' άστέρια
που τη συγκρανεύατε μόνη της ν' άνοιξη,
στο λειψανό της: έλθετε άντι για νεκρόκρια
να φέξετε στη: άμορφη; την άωρη θανά.

5
'Επέθαν' ή αγάπη μου!... και σεις φτωχά λουλούδια
που σ' έτακτικοποιεί μόνη της κάθε πρωί
στο θάνατό της: δώσετε για νεκρόκρια τραγούδια
των μαρμαμένων φύλλων σας τη πένθημη θροή.

6
'Επέθαν' ή αγάπη μου!... και σ' ό φτωχή μου λυρα
που τη γλυκοτραγουδούσε, βουβόσ'ω τώρα πιά
και σεις κρίνα μου δώσε μου τά πειρά άγνά σας μύρα
άντι για μοσχολίβανο να δώσω σ' ή φτωχιά.
'Αθήνα.
Γεηργόριος Θ. Ρίτσος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

Ν Τ Ι Ν Α

— Μία σκηνή στο δάϊπνον του κ. βουλευτού.
"Όπου ό άναγνώστης κάνει την γνωριμία με τά κυριότερα πρόσωπα της ιστορίας μας.

Νύχτα στο χωριό.
Φεγγάρι άγροσιτιάτικο, δλόγισμο, χρυσάνει τον έλαιώνα του μικρού άρκαδικού κήπου. Τά λευκά σπήτια δλόκλειστα. Μέσα στην άπόλυτη γαλήνη, που κυριαρχεί, όλα κοιμούνται τον βαθύτατον και ήρεμον ύπνο του δικαίου και εί άπλοίκι χωριανοί, και τά υποζύγια ζφα, και τά δέντρα, και τά πουλιά, και πέρα μακριά ή θάλασσα... Τά σύννεφα, ύστερα από μία βροχούλα του δειλινού, (που ή δρασερές της σταγόνες έπεσαν σαν παρθενικά δάκρυα στο φλογισμένο μέτωπο ενός έραστου), έκρύφτηκαν πίσω από της ψήλες βουνοκορφές του άγριου Παρνασσού και λουφάζουν ύπωρα. Κι' έτσι ό οδρανός τή βραδιά έκείνη έλαμπε σαν ένα άπέραντο γαλάζιο κρούσταλλο, στολισμένο με μύρια φωτερά διαμάντια.
Μονάχα τό μονότονο κι' αώνιο παράπονο του γρύλλου μέσ' στη φωτεινή έκείνη σιωπή άρρυθμίζε τό πέρασμα των ώρών....

Στό άρχοντικό όμως σπήτι του βουλευτού της επαρχίας, του κ. Πετρονάου, έκείνο τό βράδυ όλοι έξαγρυπνοσαν.
Ο γέρω-Πετρονάος, ένας άρθρικός πενηντάρης, βαθύπλευτος, που έφαγε όλη του τη ζωή στο έμπόριο της Όδησσού—τά χρυσά έκείνα τά χρόνια— έστριφογύριζε τό κρεβάτι του άνήσυχος, στενωχωρημένος, σδόνοντας μέσ' στο τάσοι τό τελευταίο τουάρδο της ταμπάκρας του.

Η θεΐσσα-Βαρβάρα, μία θρησκώληπη γρησδλα—περασμένα τά έξήντα χρόνια—ξαγρυπνοσε κι' αυτή έκείνο τό βράδυ. Μεγαλύτερη άπ' της πέντε άδελφές του κ. βουλευτού, περίφημη για την όμορφιά της μέσ' σ' όλο τον Μωρηά όταν ήταν κόρη, τώρα πειά είχε άπειμένη ένα έρείπιο της ζωής. Έδω και τριάντα χρόνια έχασε τον άντρα της, έναν Ίδραίο ναυτικό, κι' από τότε έπρίχτηκε στην θρησκεία ή θεΐσσα-Βαρβάρα, ένας αξιοθρήνητος σωφρός από κόκκαλα, που έκινούντο μόνο για να γονατίσουν μπρός στο κονοστάσι και να πάνε τακτικά σ' όλο τους έβήρους και τους έσπερινούς της εκκλησιάς. Ήταν κοντά μεσάνυχτα, κι' αυτή ακόμα προσευχότανε μπροστά σε μίαν δλόκληρη έκθεση άγιογραφιών, στο κελλι της, κι' έμουρμούριζε μισοκαίγοντας της άτέλειωτες προσευχές της.

Τό δωμάτιο—ή καλλίτερα, όπως είπα, τό κελλι—της θεΐσας-Βαρβάρας ήταν δίπλα στο δωμάτιο του κ. βουλευτού. Γι' αυτό κάθε τόσο ό γέρω Πετρονάος βλαστημούσε με την βραχνή του φωνή μέσ' άπ' τά δόντια του, ακούγοντας της προσευχές της, που μοιζάνε με μοιρολόγια μέσ' στην άπόλυτη νυχτερινή σιωπή.
— Πάω μου διάβολε, μ' αυτή τη γυναίκα!...

Και ή Ντίνα, ή υπέρβρια του σπιτιού, ξεπλωμένη μ' όλα τά ροβια πάνω στο στρώμα της, στη σοφίτα ψηλά, με τά μαλλιά λυμένα, τά πλούσια μαύρα κέλλιά της, έπνιγε τους μικρούς λυγμούς, που της έξέσχιζαν τό στήθος, τό κακόμοιρο τό κορίτσι....
"Έγεννησ σκηνές έκείνο τό βράδυ στο δάϊπνον. Ο κ. βουλευτής συγχύστηκε πολύ με τον γυίο του, τον κύριο Μιμήκο, έναν κομψό και όφραίο τελαίόφοιτο της Νομικής, είκοσι-είκοσι δύο χρόνων. Ο κ. Μιμήκος, μονάκριβος βλαστός της οικογενείας, ήταν ή

μόνη άδυναμία του πατέρα του, σκληρού και όμοδ κατά τάλλα άνθρώπου. Ήταν φυλάργμος ό κ. Πετρονάος, ήταν τοκισγύρος, σκληρός στους άφελέτες του, αλλά μπρός στον έξανθομάλλη νέο με τά γελαστά γαλανά μάτια, μπρός στον Μιμήκο του, γινότανε άρνάκι, ποτέ δεν άντιστάθηκε και στην πειό τρελλή έπιθυμία του. Γι' αυτό δεν είνε δόλοιο παράξενο αν ό νεαρός μας ήταν ό πειό παραλυμένος δανδής των Άθηνών, (γιατί ή οικογένεια του κ. Πετρονάου κατοικούσε στας Άθήνας, και μονάχα κανένα καλό καιρι περνοσεσ ένα-δύο μήνες στο χωριό). Στα καφέ-σαντάν και σ' άλλα παρόμοια κέντρα της πρωτεύουσής, τά έκαστοτάρια του κ. βουλευτού είνοντο όφραία άφρόδης σαμπάνια για της μισόγυμνες σαντζές—της πεταλούδες αυτές της ζωής,—που στην άγκαλιά τους περνοσαν ή νύχτες του κ. Μιμήκου.
Γι' αυτό όλο και ψιθυρίζτανε στο χωριό, πώς «άπ' τό 'να μέρος μαζεύει ό τοιγγούνης πατέρας, κι' άπ' τό άλλο σκορπάει ό παραλυμένος ό γυός».

— Διαβολομαζέματα, άνεμοσκορπίσματα, έλεγαν οι φτωχοί περιβολάρηδες, που τους είχε γύσει ή τοκογλυφία του κ. βουλευτού.
Τόν τελευταίον αυτόν καιρόν όμως ό γέρω-Πετρονάος έτρεφε ένα όνειρο. Νά 'δ' ή 'τόν παραλυμένο του με τά δεσμά του γάμου. Νά κλείση τά μάτια του ήσυχος γι' αυτό τό παιδί, του όποιο ή άτακτη ζωή πολύ τον άνησυχούσε. Από πολλόν καιρόν έδίταζε και διαρκώς άνέβαλλε ν' άνακοίνωση στον Μιμήκο την έπιθυμία του, αλλά τώρα πειά ήταν άποφασισμένος.

Λοιπόν στο λακωτό (ταράτσα) έκείνο τό όφραίο άγροσιτιάτικο βράδυ, κατά τό τέλος του φαγητού, έμφ ό Μιμήκος έτοιμοσος με άνορεξία καρμιά ρόγα από τό γλυκό και κίτρινο, σαν κεχρημαπένο, σταφύλι, έμφ ή θεΐσσα-Βαρβάρα έκανε τον σταυρό της δια δεκάτην φοράν, ό γέρω-Πετρονάος, άπό άφνης ένα μικρό σύννεφο κινούσ' άπ' τό στόμα, άφου έξερόβησε μία-δύο φορές, άρχισε με ύφος έπίσημο.
— Μιμήκο, παιδί μου ..., άπόψε έχω να σοβ μιλήσω....
Ο Μιμήκος στον άσυνήθιστο τόνο της φωνής του πατέρα του παραξενεύτηκε, έπέταξε πίσω στο πάτο μία μεγάλη γυαλιστερή ρόγα σταφύλι, ποίτανε έτοιμος να την φέρη στο στόμα, κι' εκάρφωσε με άπορία τά μάτια του, τά δλόφωτα γαλανά μάτια του, στο κινερινόμένο κι' άδύνατο πρόσωπο του πατέρα του, που έφωτιζότανε άλλόκοτα από τό φως της λάμπας. Η φάλακρα του έγνώριζε ύπερβολικά και διακρίνοντο δέδι κι' έκεί έξεγκωμένες πλήθος μικρές φέδες. Τά μικρά και πονηρά μάτια του έφάνινοντο σαν δακρυμμένα.
Η θεΐσσα-Βαρβάρα δέκοψε τά σταυροκοπήσματα της.
"Η Ντίνα σε μία γωνία του λακωτού, (στην όποιαν έπεφαν ή σκιά άπ' την μεγάλην άκακία της αύλης), έμεινε άκίνητη και σιωπηλή, στηρημένη στον τοίχο, κάμποσα βήματα πίσω άπ' τό τραπέζι, έτοιμη να τους υπηρέτησ.

Ο γέρω-Πετρονάος την διάταξε να φύγη.
— Ντίνα, δεν σε χρειάζομαι.....
Η Ντίνα έφυγε γρήγορα και άδύροβα, σαν σκιά. Άλλά ό Μιμήκος την παρακολούθησε με τό βλέμμα, κι' όταν έχάθη από τό βάθος του διαβόρου, ή ζωγραφιά της του έξαζάνιζε τον νού, ή ζωγραφιά του όφραίου κοριτσού με την τοιγγάνικη φλογερή όμορφιά, με τά παχουλά γυνιά απράτσα.
— Έγώ πάω να 'δω για τό καντήλι των εικώνων έμουρμούρισε ή θεΐσσα-Βαρβάρα, και κάνοντας πάλι τον σταυρό της έσηκώθη άπ' τό τραπέζι, θέλοντας

ν' άφήση μοναχούς πατέρα και γυίο, αν και από αυτήν τίποτα δεν ήταν μουσικό μέσο σπήτι.

— Καλέ θειά, με τέτοιο φεγγάρι τί τό θέλουν οι άγιοι τό καντήλι... έρώτησε περαχτικά ό Μιμήκος.
"Η θρησκώληπη γρησδλα άπεμακρύνθη μ' έναν άπαίσιο μορφασμό στην κινική μορφή της.

Πάλι μία σιωπή έγενε τρυφώ. Η λάμπα εκαιγε άδικα, γιατί ή φεγγαρόλουστη έκείνη νύχτα ήταν όμοια μέρα.

— Δοιπόν, παιδί μου έξακολούθησε άποφασιστικά ό γέρω-Πετρονάος, έγώ δεν θα ζήσω πολλόν καιρό ακόμα. Θέλω λοιπόν, παιδί μου..., σε παρακαλώ...

Έκόμπασε όμως κι' έσταμάτησε. Δεν εβρισκα κατάλληλες λέξεις να μιλήση κι' άρχισε να ξεροέιχη.

— Τι θέλεις να πξς, πατέρα;.. έρώτησε κάποις άνήσυχος ό Μιμήκος.

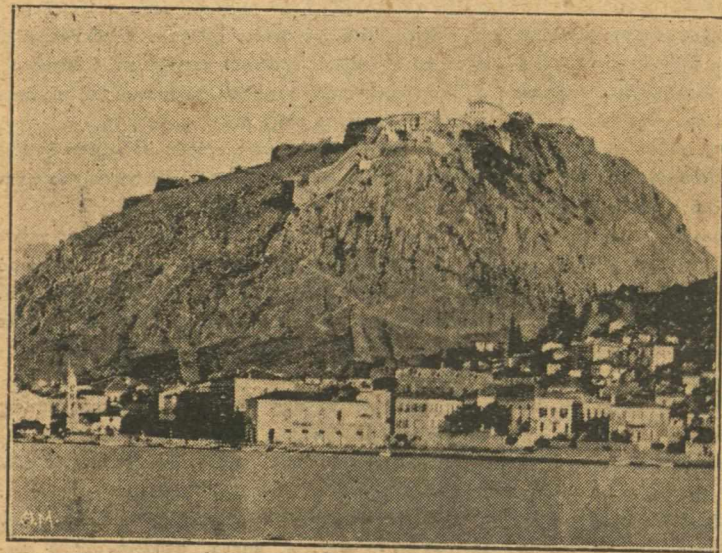
— Θέλω να σοβ πώ... άκου. Μονάχη έλλειπα των γερατειών μου είνε να σε ιδώ άποκατεστημένο... να κλείση τά μάτια ήσυχος πώς ή γενιά μας δεν θα χαθή... "Έτσι κι' έμένα, πεθαίνοντας ό πατέρας μου μ' επάντρεψε...

"Ήταν ή πρώτη φορά που τό μιλούσε για γάμο. Και τά μάτια του γέρω-Πετρονάου ήσαν γεμάτα δάκρυα. Ο Μιμήκος βρέθηκε τελαίως άνέτοιμος για τέτοιαν έπίθεσι. Φυσικά, όταν κανείς είνε νέος, είνκοσι δύο χρόνων, όφρατος, πλούσιος—πρό πάντων πλούσιος—δεν σκέπτεται δόλοιο για γάμο. Και μάάλιστα ό Μιμήκος, που μέσ' στην καρδιά του είχαν κυριαρχήση σε διάφορες άποχές πολλές και ποικιλίες μορφές γυναικών, άδρά κοριτσάκια, ντροπαλά, άσχημάτσια, που συνοδεύονται άκόμη στον περιπατό τους, άπ' την μαμ'ζελ, μαθήτριες ρωμανικές, που στέλνουν τρέμοντας τό πρώτο ραβασάκι, κυρίες της άριστοκρατίας, που ό έρωσ τους κάποια είνε τόσο έπικύνδρος για τον τοιμηρόν έραστή, όφρατες σαντζές—τεχνίτες του έρωτος και της ήθρονής, που ή άγκαλιά τους είνε τόσο φλογερή και ή αγάπη τους τόσο εύκολη...—Και μέσα σ' όλα αυτά ή μεγάλη και παράξενη γρησδλα της Ντίνας, τοβ περιφρανο αυτοδ πλάσματος, που είχε εκμηδένιση την δική του περιφάνεια, μη δίνοντας ούτε την άλάχιστη προσοχή σ' ατην...
Για μία στιγμή ό Μιμήκος έσκόφθηκε να μιλήση του πατέρα του με ειλικρίνεια και ν' άρηνηθ, αλλά είδε πάλι τά μάτια του δακρυμμένα να τον κυτάζον με μίαν άγωνία, περιμεινόμενα—την άπάντησή του, κι' άλλαξε γνώμη. Γλυκαίνοντας λοιπόν την φωνή του:

— Πατέρα, είπε, ετι λές είνε πολύ σωστό. Τό πράγμα όμως δεν είνε τόσο της βίας... Είμαι πολύ άπαισιόδοξος για την υγεία σου. Η άρρώστια σου δεν είνε από 'κεινες που φοβίζον, μπορείς αξιόλογα να ζήσης πολλά χρόνια ακόμα... Έπειτα ένας γάμος για μένα θα ήταν κατατροπή των σπουδών μου... "Ας πάρω πρώτα τό δίπλωμά μου... Κι' άλλος ένας λόγος ακόμα είνε τό στρατιωτικό, δεν θ' άργήσουν να με καλέσουν να όπηρητήσω...

Τά έπιχειρήματα του Μιμήκου ήσαν πολλά και αξιόλογα, αλλά ό πατέρας του δεν άποθαρρύνθηκε.
— Μιμήκο μου, παιδί μου... Έκανε με τόνον άπειρης στοργής ό γέρω-Πετρονάος κινώντας θλιβερά τό κεφάλι. "Έχεις και σ' δικαιο, τό—καταλαβαίνω. "Άλλος είνε ό λόγος, κι' έχωσ δικαιο... Είμαι παιδί ακόμα, θέλεις να χαρής τη ζωή... Άλλά σοβ τό ζητώ για χάρη..., είνε μία θυσία που σοβ ζητώ ό πατέρας σου με τά δάκρυα στα μάτια... Πιστεύε με, παιδί μου, ή μέρες μου είνε μετρημένες, τό νοιώθω πολύ καλά.....

(Άκολουθεί)

„ΣΤΟ ΠΑΛΑΜΗΔΙ“

Βουνό μας που τὰ βράχια σου ἀτέλειωτα σὲ ὑψώνουν
Σὰν γίγαντα παλῆου καιροῦ προστάτη τοῦ χωριοῦ μας
Πόσες φορές θωρώντας σὲ ἐνοιῶσες νὰ θαμπήνουν
Ἀπὸ τὴν ὄψησόν σου τὰ μάτια καθ' ἔχθροῦ μας ;

Βουνό, αἰθέριε γίγαντα μὲ κάστρα πυργωμένα
Ποῦ σὲ κοσμοῦν ἀδιάκοπα τ' ἀρχαῖά σου κανόνια
Πῶς τῶν ἐχθρῶν μας ἔγροικες τὰ πλήθια λυσσασμένα
Νὰ σβυνοῦνται μπρὸς σου τ' ἄγρια σιά πειὸ παλῆά σου χρόνια ;

Σὰν τί νυφάδες ξωτικιῆς στής πυργωτῆς κορφῆς σου
Σ. ἦσαν ἀθάνατο χορὸ καὶ θεῖα τραγουδιῶσαν
Μὲ νεραϊδέινες μελωδιῆς τῆς τόσας ὠμορφιῆς σου
Τὰ γιγαντένια κάστρα σου π' αἰῶνια τραγουδοῦσαν ;

Καὶ τώρα ὑψώνεσαι βουβὸ στής πυργωτῆς κορφῆς σου
Πάνην οἱ ἀθάνατο χοροὶ. Τὰ βράχια τ' ἀγριεμμένα
Κ' αὐτὰ σιωποῦν σὺν τοῦς τρανοῦς τοῦς παρατηρητῆς σου
Νὰ ἱστοροῦν ἀτέλειωτα κ' αὐτὰ τὰ περασμένα !

Ναῦπλιον Ροδόφυλλος Κ. Ἀγκαθιώτης.

Ο κ. ΜΙΛΤ. ΙΩΣΗΦ

συγγραφεὺς τοῦ «Κόσμον καὶ Ἡμικόσμον» καὶ τοῦ νέου κοινωνικοῦ ἔργου «Φιλάρεσκος» τὸ ὅποιον θὰ διδαχθῆ προσεχῶς ὑπὸ τοῦ θιάσου Κυβέλης-Φύρστ.

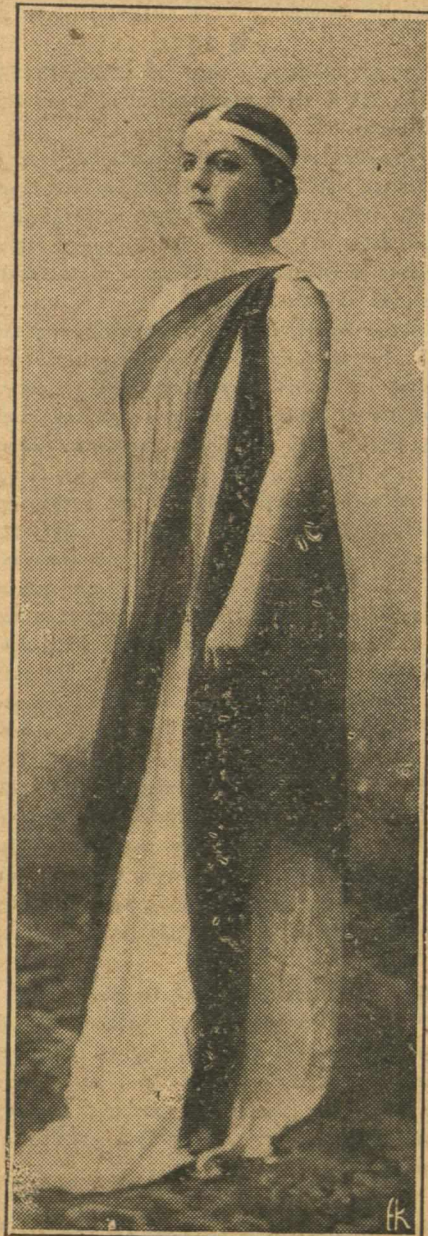
Ἡ «Φιλάρεσκος» εἶνε ἔργον τεχνικωτάτης πλοκῆς, μὲ διάλογον γοργόν καὶ χαρακτηριστικόν καὶ γλώσσαν γλαφυροτάτην. ἔχει ὡς θέμα τὴν φιλαρέσκειαν ἐκδηλουμένην ἐν ὄλῃ τῆς τῆ ἐντάσει εἰς γυναῖκα ὑπανδρὸν 18 ἐτῶν τὸν χαρακτήρα τῆς φιλαρέσκου θὰ δημιουργήσῃ ἡ κ. Κυβέλη Ἀδριανού, πρωταγωνιστρεῖ δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ὁ κ. Ἐδμ. Φύρστ.

Καὶ νέον ἔργον τοῦ ἰδίου συγγραφεὺς παρεδόθη εἰς τὴν Νέαν Σκηρῆν, καὶ θὰ παυθῆ προσεχῶς. Ὁ τίτλος του εἶνε ἡ Τετραλογία τῆς Γυναικός: Ἐθα-Μαρία, Ἐλένη Σαλώμη. Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο πολλὰ τὰ καλά λέγονται.

Υ. Γ. Εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα ὁ φίλος κ. Ἰωσήφ παριστάνεται ὡς τριαντάετης μόλις. Ὁφείλομεν νὰ δηλώσωμεν χάριν τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ φωτογραφία αὕτη, μόλις τριετὴ ἡλικίαν ἀριθμοῦσα, ἔγινεν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ φιλαρέσκεια τοῦ συγγραφεὺς τοῦ ἐπέβαλλε τὸ ἀμείλικτον ἔξοισμα τοῦ μάστακός του.

Ἐπειδὴ ἀτυχῶς ὁ κ. Ἰωσήφ δὲν ἐφωτογραφήθη τελευταίως δημοσιεύομεν τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, ἣ ὅποια ἴσως καὶ νὰ τὴν ἀδικῆ ἀνετά.

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΜΑΣ

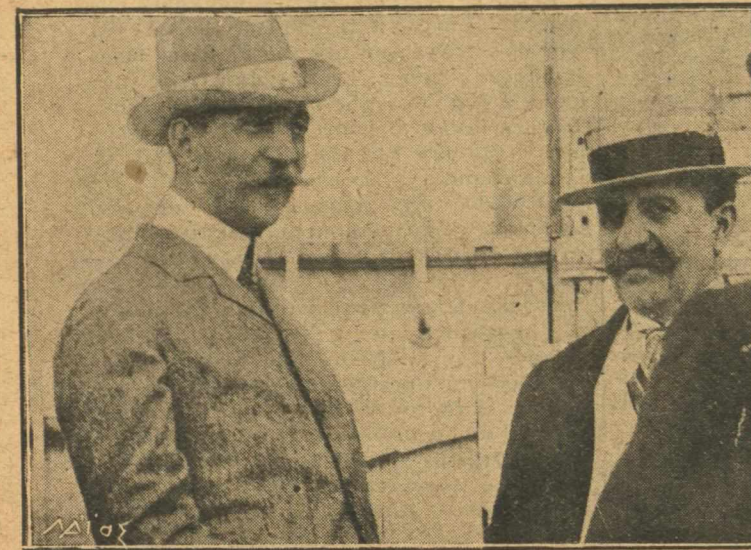

Ἡ Δνις ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ἣ ὅποια τὸ παρελθὸν Σάββατον ἔδωκε τὴν τιμητικὴν τῆς μετὴν «Ἡρώ καὶ τὸν Λεάνδρον».

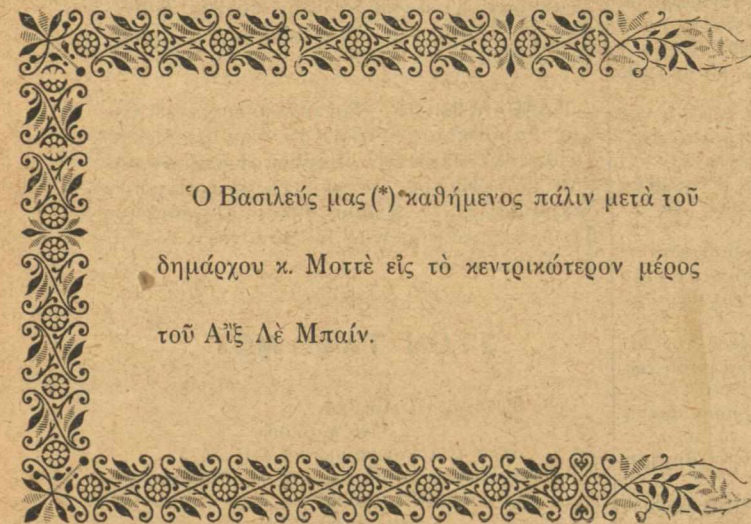
ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

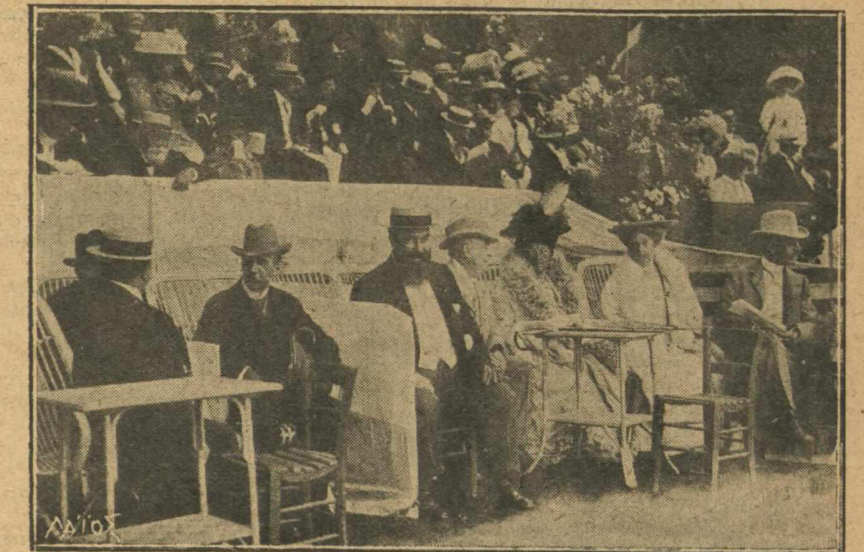
“Ἡ ΔΑΦΝΗ,,
ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΥΣ ΕΙΚΟΝΑΣ
ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος συνομιλῶν εἰς τὸ Αἰξ Λέ Μπαίν μετὰ τοῦ δημάρχου τοῦ τόπου κ. Μοττέ.

Ὁ Βασιλεὺς μας (*) καθήμενος πάλιν μετὰ τοῦ δημάρχου κ. Μοττέ εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τοῦ Αἰξ Λέ Μπαίν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΝ

Ο ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΜΕΝΕΛΙΚ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ, ΑΙΤΟΚΦΑΤΕΙΡΑ ΤΑΙΤΟΥ

ΚΟΣΜΟΙ ΣΥΝΤΡΙΜΜΕΝΟΙ

Στὴν φίλο ποιητὴ κ. Ἀθανάσιο Μίχα

Ἐρχετο σὸν τρολλή!...
Τ' ἀγκάθια τοῦ κήπου ἐπλήγων ἀσπλαγχνά
τὰ γυνὰ πόδια της.

Καὶ τὰ κομπογιασμένα ξερόκλινα τῶν ἰσθίων
ἔξεροζίζωναν τὰ φωνετὰ μαλλιά της, ποῦ ἀνε-
μίζαν ἀτάκτα καὶ ἐφέπλα, ὡσὺν ὑπερήφανη
χάιτη.

Ὁ ἰδρωτὰς ἐστάλαξε φλογισμένον ἀπ' τὸ κά-
τωχο μέτωπό της κ' ἐπότιζε, ἀδιάκοπα καὶ σι-
γαλά ἐπότιζε, τὸν ἀγκυλωτὸ δρόμο.

Αὐο-τρεις κλονισμοὶ ἐπ' ἀσπιδόμαζαν ἀκόμη,
κ' ἔπειτα ἔπεσε, ἀδιούτη καὶ ἀνίσχυρη, ἐκεῖ πρὸς
τὴν ἄκρη τοῦ κήπου.

Οἱ κρόταφοὶ της ἐγυμνοῦσαν μὲ ταραχὴ κ' ἔνα
δαμονισμένον τάχα ἀνεμοβόισμα ἐννοῦσε μὲ
παραδέρῳ τὸ πνεῦμα της σὲ σκοτεινὰ κολασμέ-
νον βάραθρα.

Τὸ ἁμαρτωλὸ κορμὶ της λαύρες τυραννικῆς ἔ-
φλεγαν καὶ τὸ αἷμα μελανιομένον ἐστάλαζε
ἀπὸ τῆς πληγῆς της!...

Καὶ ἡ κατωκόκινος παπαρούνης ποῦ ἐφάντα-
ζαν ἐκεῖ ἀνωτόβγαλτες ἐπ' ἀσπιδόμαζαν τὸ πέσιμό
της κ' ἐβάρβησαν μὲ τὸ σκοτεινὸν αἷμα τοῦ πόνου.

Καὶ ὅλα τὰ λουλούδια τριγύρω καὶ οἱ ἀνοι-
ξιάτικοι ἀνθοὶ ἐφρικίασαν στὸ σπυρτιακὸ κλάμμα
τῆς ὠραίας ἁμαρτωλῆς.

Μακρὰ σὶν φραγγιῶν καὶ τῶν σπηλιῶν τὰ
βύθι ξεψυχοῦσαν ὁ ἀντίλαλος τῶν λυγρῶν της.
Ἀμιγθῆτες ἡ οἰκίαι τὰ πνιχτικὰ σκοτιάδια ἐκλω-
θαν κ' ἕνας ἀγέρας παρ᾽ ἐνοῦς ἄρχισε νὰ φου-
μαρᾷ στὸν ἄνιμο.

Καὶ ἡ φυλλώσις τριγύρω, νοιώθοντας τὴν ἀ-
ναιριμιστικὴν λαλεια τοῦ βορρᾶ, ἐφρόδιον
ποιεῖται μὲ ἄσπιδον ἀρωστον καὶ δόλοχρῳ
πῆθος.

Ἡ ἁμαρτωλὴ ἐπετάχθηκε τρεμουλιασμένη σὴν
νὰ ἐννοῦσε μύριες βελόνες νὰ τρυποῦν τὸ μισό-
γυμνο κορμὶ της.

Κάποια θανατηρὴ ἀναιριχίλα ἐφλόγιζε τὸ
αἷμα μέσα στῆς ψέβρες της.

Καὶ στὴν ἴδωμ τῶν κατάμαυρον ματιῶν της
σὴν νὰ ἐκασφραγίστηκαν ἐξωτικά φαντάσματα
καὶ πό-ων σιπῆς ὀθιαντες, ποῦ ἄλλοτε ἀπαλὰ
ἀγοδιόβιανταν κ' ἄλλοτε γοργὰ ἔγοροπιδούσαν
μ' ἀγχιωρὸς κ' ἀφαστοῦς ρυθμούς!...

Ἐνας ξετρελλωμένον ἀγέρας ἐσφύριζε μέσα
στὸ ξερόκλινα τῶν ἀγριελῶν κ' ἐκκόρισε τρι-
γύρω τὸ πένθιμο παράπονο τῶν κοινῶν.

Καὶ τὸ σῶμα τῆς ὠραίας ἁμαρτωλῆς ἐσπαρτά-
ρισε ἀπὸ κάποιους κρυφοὺς τρόμους.

Τὰ θολωμένα της μάτια ἐστράφησαν ἀνήσυχα
πρὸς τ' ἀποκαρὰ πλάτια τῆς Ἀνατολῆς καὶ
μέσα στοὺς σκοτεινοὺς ὀκεανούς τῶν ἐτρεμολώ-
ψαν κάποια μυστικὰ ἀντιφεγγίσματα τῆς ἀστρα-
πηρῆς ὀργῆς τῶν οὐρανῶν.

Ἐξαρὰ μέσα στὰ σπασμένη ἀλόγιστα στή-
θια, ποῦ τὴν ἀβιάστρινη λευ. ὀθιὰ τους στα-
λαγματιὰ—σταλαγματιὰ τὸ μελανιομένον αἷμα
ἔσβυσε, σὴν ν' ἀντρεῖνε γιὰ λίγες στιγμῆς μιά
πεθαμμένη ζωὴ τῶν παλῶν, πολὺ παλῶν χρό-
νων.

Πόσον ἤθελε τώρα νὰ φύγῃ!
Ἀλήθεια, πόσον ἤθελε!

Πότε θὰ φθάσῃ στὸ μέρος ποῦ δὲν τὸ κυβερνᾷ
ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων;

Τὰ μάτια τῆς βοσανισμένης ἁμαρτωλῆς ἐλεμ-
πύριον παράεσα, γεμάτα μῖσος καὶ ἀγάπη!

Ἐκρέμασε τὰ γέγρα ἀπὸ τὸν κούφια κορμὸ τῆς
ἀγριελῆς κ' ἐπῆριξε μὲ ἀτόγιστοι στήν ἀξενή
γῆ τὰ πληγωμένα πόδια.

Βαρειὰ ἀγγομαχὰ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χλωμά
της χεῖλη κ' ἔπειτα, μ' ἕναν ἀγῶνα ὑπέριπτον,
ὀρθοστηλῶθηκε σὴν φρενιασμένη.

Καὶ ἡ παλιὰ ζωὴ ποῦ ἐναντρεῖνε γιὰ λίγες
στιγμῆς μέσα στὰ σπασμένα στήθια, τὴν ἔ-
σπρωξε στὸν ἀγκυλωτὸ δρόμο.

Ἐρχετο εἰς τὴν τρολλή!

Καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε πάλι νὰ στάζει, σκοτεινὸ
καὶ μελανιομένον, ἀπὸ τῆς πληγῆς τῶν γυμνῶν
σώρκων της!...

☩

Σὴν κολυμμένο σιχίχτρο δρασκέλας τὰ ρη-
μαγμένα στενωπία.

Τὸ πονητὸ κορμὶ ποῦ τόσες φορῆς ξετρελλωμέ-
νον εἶχε ἐξυθῆ στὰ σκοτεινὰ πέλαια τῶν φρε-
νιασμένων κόσμων μὲ τὴν ὀργιαστικὴν πορφύρα
τῆς ἡδονῆς δὲν ἐβαστοῦσε τώρα ψηλὰ τὸ κεφάλι
—τὸ πλυσισμένο μέση στῆς χρυσοφέντες πλεξι-
δες—γιὰ νὰ τρεμολώσῃ πάλι ἐξωτικά στὸ κριό-
λευκο μέτωπο ἢ φοιτηνὴ κορῶνα τῶν δυνατῶν
καὶ τῶν μεγάλων!

Πόσες φορῆς ἐπάσχισε νὰ στηλωθῆ ἀσάλευτη
στὴν ὀρημ τοῦ βορρᾶ;

Μὰ τὸ κορμὰ—τ' ὀλόγυμνο καὶ καταπληγω-
μένο κορμὰ—ἦταν περὶ σκοτεινὸ καὶ μόνο
μιά σπῆδα ζωῆς ἐπάλευε ἀκόμη μέσα του κ' ἔ-

...

...

...

...

τρεμολώματε μὲ ἀγῶνα στοῦ θανάτου τὴν κρυφὴ
πνοή.

Πότε θὰ φθάσῃ στὸ μέρος ποῦ δὲν τὸ κυβερνᾷ
ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων;

Στὸ ἀπόμακρον αὐτὸ καὶ μυστικὸ παλάτι ἡ κα-
λὲς καὶ τυπικῆς κυροῦλες θὰ τὴν ποτίσουν μὲ τὸ
ροδοσταγία δλων τῶν ἀγγελοῦν λουλουδιῶν καὶ
τῶν παρθενικῶν ἀμαράντων, ποῦ στεφανοπέ-
κονται γύρω ἀπ' τ' ὄρημο κεφάλι τῆς μεγάλης
Ἀλήθειας!

Καὶ νᾶ, ἔφθασε.
Ἐδὼ κάπου, στὴν ἄκρη τῆς ρεσματίας, εἶχαν
ἀκούσει τὸν περασμένον καιρὸ πῶς βρισκόταν τὸ
παλάτι.

Μὰ τόσο μικρὸ λοιπὸν καὶ ταπεινὸ εἶναι π' οὔτε
οὔτε κἂν δὲν ξεχωρίζεται στῆ σκοτεινὰ τῆς ἔρη-
μίας;

Ποῦ ἡ καλὲς κυροῦλες μὲ τὸ χρυσοῦ ροδο-
σταγία;

Τὰ πόδια τῆς ὠραίας ξεσφίζονται καὶ πληγώ-
νεται σὲ βράχων νεκρὰ συντρίμματα καὶ χαλι-
κῶν σκληρῶν ὀγκῶν, χωρὶς ποῦθεν νὰ μαυ-
ρίζῃ τοῦ ὄνειρευτοῦ παλατιοῦ ἢ καλῆ σκέπη.

Ἄλλοιμονοι! Ἄλλοιμονοι!... Τὸ παλάτι τὸ
ἀπόμακρον ἐρήμισε ἀπ' τῆς καλῆς κυροῦλες καὶ
ἄσπιδον χίλια συντρίμματα ἐγίνεκε, ποῦ παραστέ-
κουν ἐκεῖ βοῦβοι διαλαλαῖ τῆς πεθαμμένης
ζωῆς του.

Ἄλλοιμονοι! Πόσον ἄργα ἔφθασε!
Τώρα τὸ μάτια τῆς ἀμυροῦλες, τ' ἀστραφτερά
καὶ τρομαγμένα, ἐδόλωσαν ἀπὸ μιὰ χρυσοῦ καὶ
καταχνιά, ποῦ ἐπάσχηε μέσα της νὰ σβῆσῃ τὴν
ὀλότριμη λάμψη καὶ τῆς τελευταίας σπῆδας τῆς
ζωῆς.

Ἐσοριασθήκε ψυχρὴ στὰ βουβὰ ἐνοῖπια καὶ
τὰ μυτερά χαλίκια ἀγκυλωτῶν ἀσπλαγχνὰ καὶ κορ-
μὰ τῆς καὶ τῆς αἰματομένης πληγῆς της.

Ὁ κῆπος βορρᾶς ἐμορολογοῦσε κ' ἐσφύριζε
δαίμονιενά ἀνάεσσα σὶν ἀγριελῶν τὰ ξε-
ρόκλινα... .

Καὶ τὸ ζέμμα ἐγοροκλύουσε μπροστὰ της τὰ
θολὰ νερά του, ποῦ ἀπελευθερῆ ἐσμυγαν σ' ἕναν
ἐξωτικὸ στροβιλομένον κ' ἐκόχλαζαν καὶ ἀφρίζαν
ἀπὸ τὴν αἰωνία πάλη.

Πόσον μαρτύρων τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὴν πο-
λυτάραχη ζωὴ δὲν ἐλνιζε στὰ σκοτεινὰ βύθι της
ἡ μῦθος ρεσματίας;

Ὁ βέβαια!... Αὐτὸ τὸ ἦξερον ἡ βασιανισμένη
ὠραία. Ἐἶχαν ἀκούσει πολλῆς φορῆς νὰ τὸ λένε
μὲ σαρκασμοὶ οἱ μεγάλοι καὶ μὲ θλιπρὴν ἀμετρη-
οὶ μικροὶ.

Ἄδιάρφορο! Γι' οὕτην τώρα ὅλα εἶχαν σβῆσει
κ' ὅλα εἶχαν χαθῆ. Καὶ μόνον τῆς ζωῆς ἡ μονά-
κριβὴ σπῆδα ἐτρεμολώματε ἀκόμη μέσα της, σὴν
σὲ κακούργου βασιανιστικὸ ψυχομάχημα.

Ἐξαρὰ τὰ θολὰ μάτια τῆς ἐξάνοιξαν διά-
πλατο, λὲς κ' ἐπετάχθηκαν ἀπὸ τῆς στυγνῆς
κόγγες.

Τὸ κορμὶ της ἐτραντάχθηκε ἀπὸ μερικὸς σπα-
σμούς κ' ἔπειτα ἐκίλισε ἴσαμε τὴν ἄκρη τοῦ
βράχου.

Καὶ ἡ τελευταία σπῆδα τῆς βασιανισμένης ὠ-
ραίας ζωῆς ἐσβυσε στῆς ρεσματίας τὰ θολὰ
νερά, ποῦ ἀπελευθερῆ ἐσμυγαν σ' ἕναν ἐξωτικὸ
στροβιλομένον κ' ἐκόχλαζαν καὶ ἀφρίζαν ἀπὸ τὴν
αἰωνία πάλη... .

Πειραξέ; 1908. Ἄγγελος Σούλης

ΚΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Μελαγχολία ἀπόκοσμη
ἔχει ἀπλωθῆ στῆ φθῆσι
κάθε πνοή, κάθε ζωὴ
σὲ λίγο θὲ νὰ σβῆσῃ
στοῦ δειλινῷ τὸ κάρωμα
τὰ ῥόδα ξεψυχίσαν
κ' ἄργα φυλλορῶσαν.

Σιωπηλὲς μονότονες
ἢ μαθρες καλομῆες
μὲ πόνον ἀργοαλεῖσθους
σὶς ἀκροποταμῆες
οἱ μακροσμένοι ἀνεμοὶ
περνόντες τῆς λιγίζων
καὶ θλιβερὰ σφουρίζων.

Ἄθῆναι. Κώστας Μητρομελέτης

Προηγούμενα φύλλα τῆς «Δάφνης»

ἐρῶσονται εἰς τὰ γραφεῖα, καθὼς καὶ
εἰς ὅλα τὰ κούσια, ὅπου πωλοῦνται
ἐφημερίδες.

Ἄθῆναι. 1909. Νίνα—Νίν.

ΘΕΑΤΡΑ

ΒΑΡΙΕΤΕ.

Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη διὰ
πρώτην φορὰν ἡ τρίπρακτος φάρσα «τὸ
Νοῦ σου στὴν Ἀμέλια» τοῦ Feydeau κατὰ
παράφρασιν τοῦ κ. Βερνικοκάκη, ἠτις καὶ
ἐπανελλήθη συνεχῶς ἐπὶ ἑπτὰ ἑσπέραις.
Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα ἐδόθη ἀπογευ-
ματινὴ μὲ τὴν Φωτεινὴν Σάντερν τοῦ κ.
Ξενοπούλου.

Ὁ θίασος ἔχει προαναγγελεῖ διὰ τὴν
ἐφετεινὴν περίοδον ἄρκετὰ πρωτότυπα Ἑλ-
ληνικὰ ἔργα ἐκτὸς τῶν διαφόρων μεταφρά-
σεων.

Μεταξὺ ἄλλων εἶναι καὶ τὸ «Ἐλιξήριον
τῆς Νεότητος» τοῦ κ. Νυράνα, «Ἡ φιλό-
ρεσκος» τοῦ κ. Ἰωσήφ, «τὸ Μυστικὸ τῆς
Βικόννας» τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ ἐν συ-
νεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Β. Ζήνωνος, «ἡ Μυρ-
τώ» τοῦ κ. Λαδοπούλου καὶ δύο-τρία ἄλλα.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ.—Τρίτην τὰ Χαρμῖνα, Τε-
τάρτην ὁ Κινηματογράφος, Πέμπτην τὰ
Παναθήναια, Παρασκευὴ ὁ Χοροφύλαξ
Θανάσης, Σάββατον ἡ τιμητικὴ τῆς Διδόσης
Μαρ. Κοτοπούλη μὲ τὴν Ἡρώ καὶ τὸν
Λεάνδρον. Κυριακὴ τὰ Χαρμῖνα καὶ Δευτέ-
ρην τὰ Χάλια τοῦ Ἡρακλέους. Τὸ προε-
σχῆς Σάββατον ἡ τιμητικὴ τοῦ κ. Σαγιῶρ
μὲ τὴ Χαρμῖνα.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.—Τρίτην ἡ εὐεργετικὴ τῆς
Κας Δαμάσκου μὲ τὴν Καν δὲν μὲ Μέλει,
Τετάρτην, Πέμπτην, Σάββατον καὶ Κυρια-
κὴν Τὸ «Ἐμπρὸς Μάρς» τὸ πατριωτικὸν
δρᾶμα τοῦ κ. Τ. Σταθοπούλου. Παρασκευὴ
ἡ εὐεργετικὴ τῆς Κας Ν. Μουστάκα μὲ τὸ
Σκαίτικ Ρίγκ.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΟΥ

Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ
ἐκείνο π' ἀκούω
ἀλλὰ τί λόγια ναῖρω νὰ στοῦ πῶ
καλυπτερά νὰ θάρω στὴν καρδιά μου
τέτοιο μεγάλο πόνον
καὶ καῖνό!!

Καὶ ὅταν στὸ ψυχρὸ
καὶ μαῖο μνήμη
τὸ ἄχαρό μου σῶμα θὰ ταρῆ
ἐλα ν' ἀκούσης πῶς καὶ νεκρὴ ἀκόμη
ἡ καρδιά μου γιὰ σένα
θὰ βροῆ!...

Ζῆκυνθος Ἄγγελος Σουλοῦτης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΓΟΥΔΙ

Χαῖρε τρισένδοξο Γουδί,
Μέσ' τοῦ Ζορμπᾶ τὸ χέρι.
Τί σκορδαλιὰ φρενιάεις Ἐσού,
Ὁ Ράλλης μόνο ξέρει!...

Ἄθῆναι.

ΠΕΝΝΙΕΣ ΔΕΙΛΕΣ

Ἐἶψ' στὸ μαγούλακι σου
Τὸ καλοκαίρι μένει
Χειμῶνας τὴν καρδοὺλά σου
Τὴν ἔχει παγωμένη.

Ὅμως θ' ἀλλάξουν οἱ καιροὶ
Ἄγῆθι μου στογάσου
Θάλλῃ κρῖν στὸ μάγουλο
Καὶ ζῆσθι στὴν καρδιά σου.

Συκιὰ (Κορινθία). Ἀσκάνιος.

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ εὐτυχία εἶνε σὴν ὁδόν,
ποῦ μόλις ἀνθῆθι θὰ παραθῆ,
εἶνε σὴν γίονι ποῦ μόλις πέσῃ,
στῆ γῆ θὰ λῶσῃ καὶ θὰ χαθῆ.

Ἄθῆναι 1909.

ΜΕΓΑΛΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟ

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟΣΤ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὰ σπινθηροβόλουντα ἔργα τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος

Ἄχ, ἔλεγε μὲ μέρα ἕνας φτωχὸς ἐργά-
της σκάβοντας κατάνοπος στὰ ἀγῆλια βάρθη
τοῦ μεταλλεῖου ποῦ ἐργάζονταν, ἄχ, καὶ τί
δὲ θάδωνα γιὰ νὰ γίνω κ' ἐγὼ πλούσιος!...
Καὶ ἀναστῆναξε μὲ πόνον. Ἄξαρὰ βαροῦ
φωνῆ ποῦ φαίνονταν σὴν νύχτηνταν μεσ'
ἀπὸ τὰ κατάβραθα τῆς γῆς τοῦ ἐπε:

Καὶ τί θάδωνες ἀνθρώπε;
Καρφώθηκε ἀπὸ τὴν ἐκπληξὴ ὁ ἐργάτης.
Πούθε ἔρχονταν ἡ φωνή; Ὁ μεταλλεῖο
δὲν ἦταν ἄλλος μέσα. Οἱ συντόφοι του δλοὶ
εἶχαν πάει νὰ φᾶν καὶ τὸν ἄφρον ἐκεῖ μόνον
ὄς ποῦ νὰ γυρίσουν.

Μὲ τρόμο καὶ φόβον ποῦ ἄβησε ἡ ἐρη-
μιά καὶ τὸ σκοτάδι—μόνον ἔνα φαναράκι,
τὸ φαναράκι του φώτιζε τὸ μεταλλεῖο, οἱ
κρυφὰ ἀμυροῦς ἀχτίδες, κίτρινες καὶ ἀμ-
φίβουλες,—κίτταζε δεξιὰ κ' ἀριστερὰ, παν-
τοῦ γιὰ νὰ ἰδῆ τοῦς ἦταν ποῦ ἔβγαλε τὴ
φωνή. Μὰ τίποτα. Νεκρὴν, σιωπὴ νεκρο-
ταφείον βασίλευε μέσα κ' ἐἰκοσι μέτρα
κάτω ἀπ' τὴ γῆ, ἀφοῦ καὶ ἀτελευταῖες ἀν-
τιαιεῖς τοῦ θόρουβου ποῦ ἔκαπε ἡ ἀξίνα βυ-
θίζομένη στὸ χῶμα τὸ ἀνικατωμένο μὲ
κόκκινες μικρομεγάλαις πέτραις, ἔπαρε κα-
θὼς ὁ ἐργάτης τὴν ἄφησε γιὰ νὰ κυττάξῃ
ποῦς ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποῦ τὸν ἔξαρνε
μὲ τὴν παρᾶξενή φωνή.

Καὶ ὁ ἐργάτης κοιμῆμος ἀπὸ τὸ φόβον
τοῦ εἶπε μὲ μισὴ φωνή.

Ποῖς εἶνε;
Περίμνε κάμποσο νὰ λάβῃ ἀπάντησι. Μὰ
βλέποντας πῶς μόνον ἡ ἀντιαιεῖς τοῦ μετα-
λλεῖου τοῦ ἀποκρίθηκε, ἐφάνταξε μὲ μεγα-
λύτερο θάρος.

Ποῖς φωνάζει;
Τίποτα πάλι. Κάμμια ἀπάντησι.
Ἦθελε στὰ σὺγκάλια του τώρα ὁ ἐργάτης.
Καὶ ἀνυλαβῆνοντας τὴν εἶνα του, ἄρχισε
πάλι τὸ σιάριμο.

Ἦρασαν ὡς δέκα λεπτά. Ὁ ἐργάτης νό-
μιζε πῶς θὰ παρᾶξενος καὶ εἶχε ξεχάσει τὸ
ἐπεισόδιον ποῦ τὸν τρώμαζε.

Ἀρχισαν πάλι νὰ τρώξῃ ὁ ἰδωῖτας του
ποτάμι καὶ τὰ παρᾶπονά του τὸ ἴδιον.

Κ' ἔλεγε:
Ἄχ! Γιατὶ νὰ μὴν ἴμαι κ' ἐγὼ πλού-
σιος! Ἄς ἦμον κ' ἔδινα καὶ δέκα χρόνια
ἀπ' τὴ ζωὴ μου!...

Μὰ σὴν καὶ προηίτητα ἡ αὐτὴ ζωντῆ
φωνὴ ἀκούστηκε πάλι.

Δέκα χρόνια; Καὶ! Θὰ γίνης περὶ
πλούσιος κ' ἀπὸ τὸν κάθε πλούσιον... .

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἐργάτης τὰ χροιάστηκε.
Ἦταξε μακρὰ τὴν ἄξια του, ἄραξε τὸ
φαναράκι, καὶ μὲ τὴν φωνή ὅτ' ἀδόντια, ξε-
σκουφωτος, καὶ μὲ τὰ ῥοῦχα του γεμάτα
χρώματα, οἰχτήκε πεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβον
τὴν ἀπὸτομη σκάλα ποῦ ἦταν φρικωμένη
γιὰ τοὺς ἐργάτας, καὶ ὁ λίγο ἀναβαίνοντας
τρία-τρία τὰ σκαλοπατιὰ βροῖσκονταν στὸ
δρόμο τρέχοντας γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν πόλι
γλήγορα, μὲ δλη του τὴ δύναμη. Ὁ φόβος
ποῦ τὸν εἶχε πιάσει ἦταν ἀπερίγραπτος.
Φαντάσματα καὶ βρονχοῖκοὶ νόμιζε πῶς τὸν
κονηροῦσαν.

Κόντενε νὰ φτάσῃ στὸ μικρὸ σανιδένιον
γεφυράκι—ἀπ' ἐκεῖ οἶθε δέκα λεπτὰ δὲν ἦ-
ταν δέκα λεπτὰ δὲν ἦταν γιὰ τὴν πόλι—ποῦ
ἔνονε τῆς δύο ὄχτες τοῦ ξεροπλάτου, καὶ
τὸ τρολλὸ τρέξιμό του δὲν εἶχε ἀλλάξει. Ὁ
φόβος του ὁ παρᾶξενος τὸν εἶχε μάλιστα
πιάσει στὰ γέρα τώρα. Νόμιζε πῶς τὰ φαν-
ταστικὰ φαντάσματα τὸν ἔφταναν... .

Τώρα φθάνει τὸ γεφυρὸν. Δὲν κυττά
μπροστὰ του. Ἡ νεκρὴ σιγαλιὰ τὸν ἀφη-
νιάζει. Καὶ τρέχει, καὶ τρέχει ἀδιάκοπα...
Ἐνα δέντρο, ἕνα μικρὸ δέντρο στέκεται

Ἄθῆναι 1909.

MARCEL PREVOST

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὰ σπινθηροβόλουντα ἔργα τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος

στὸ χεῖλος τοῦ ξεροπλάτου κάτω ἀπὸ τὸ
στενὸ γεφυράκι ἀκριβῶς. Πάρα-κάτω εἶνε
κ' ἄλλα πολλὰ μικρότερα ἢ μεγαλύνερα,
κατὰ μήκος του.

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Έργον τοῦ CZACHORSKI

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ